

gennem et bredt udbud af radio, tv og andre frekvensbårne ydelser. Der peges på, at vi derfor har såvel en ret som en pligt til at definere indholdet af public service.

Det kan jeg selvfølgelig kun tilslutte mig. Jeg mener, at der løbende med de mediepolitiske ordførere er en debat om, hvad vi mener, public service indebærer og betyder. Og det samme er der med den danske befolkning. Disse løbende drøftelser afspejles bl.a. i, at det i forbindelse med ændringer i radio- og fjernsynsloven i 1996 blev defineret, hvad public service-forpligtelsen er. Det fremgår af Danmarks Radio og TV2's vedtægter, sådan som det kan læses i § 4 og indtil stk. 7 i § 4.

Desuden blev Danmarks Radio og TV2's muligheder for at udøve anden virksomhed i tilknytning til programvirksomheden udvidet i forbindelse med lovændringen i 1996. Bl.a. blev det muligt for de to stationer at oprette nye selskaber med henblik på at udøve medierelaterede aktiviteter, f.eks. betalings-tv. Det er en forudsætning, at den virksomhed, som ligger ud over den traditionelle programvirksomhed, udøves på konkurrencemæssige vilkår. Det betyder bl.a., at der skal være regnskabsmæssig adskillelse mellem de to former for virksomhed, og at der ikke kan anvendes licensmidler i forbindelse med de nye aktiviteter.

De definitioner og krav, som vi én gang er blevet enige om, holder selvfølgelig ikke til evig tid. Med de nye teknologiske muligheder skal vi igen kigge på indholdet af public service-forpligtelserne og tage stilling til, hvilke aktiviteter der falder indenfor, og hvilke der falder udenfor. Det er en debat, som jeg regner med kommer til at indgå i efterårets mediepolitiske forhandlinger. I den forbindelse vil jeg blot minde om, at Folketingets medlemmer ligesom resten af den danske befolkning har mulighed for at se de to stationers efterlevelse af kravene efter i sømmene mindst én gang om året, nemlig når stationerne kommer med deres public service-regnskaber.

I 1998 var det første gang, de to stationer var forpligtet til at komme med sådanne regnskaber. Der var i forbindelse med offentliggørelsen af regnskaberne en del debat om, hvorvidt regnskaberne var rigtig udformet, og mindre debat om hvorvidt de to stationer havde levet op til deres public service-forpligtelse. Jeg håber, at sommerens debat om regnskaberne for 1998 kommer til at gå mere på indholdet end på regnskabernes form.

Jeg vil lige i det efterfølgende belyse spørgsmålet om, hvordan det forholder sig med de ubrugte og de såkaldt hamstrede frekvenser samt om initiativer til sikring af et objektivt transparent system ved tildeling af frekvenser.

Indledningsvis vil jeg slå fast, at frekvenspolitikken som sådan hører under forskningsministeren. Frekvenser bliver en kulturpolitisk sag, når vi taler om de frekvenser, der bruges til radio- og tv-formål. Radio- og tv-frekvenser har en anderledes samfundsmæssig betydning end andre frekvenser. Dansk radio og tv er helt centralt for bevaringen og udviklingen af dansk kultur og sprog samt for de værdier, der er grundlæggende for det danske samfund og demokrati. Det er her, den offentlige mening bl.a. dannes, og det er et af de steder, ytringsfriheden sikres.

Det er derfor, det er så vigtigt, at der ved fordeling af frekvenser og prioritering mellem forskellige former for programtyper tages særlige hensyn til offentlighedens interesser i at få så gode, væsentlige og vedkommende radio- og tv-programmer som muligt. Når rammerne udstikkes for de to public service-stationer virke, og når vi beslutter, hvilke sendemuligheder der skal være for henholdsvis de lokale græsrodsstationer og de kommercielle lokale stationer, der sender i netværk, træffer vi kulturpolitiske valg.

Det er altså ikke blot et spørgsmål om udnyttelse eller hamstring af frekvenser. Det er et aspekt, man let kan glemme, når det igen og igen påpeges, at frekvenser kan bortauktioneres eller sælges som en hvilken som helst anden vare.

Det er indlysende, at det er vigtigt, at der ikke fråsdes med de sparsomme frekvensressourcer, og at de tildeles på et så gennemsigtigt grundlag som muligt. Men jeg mener ikke, at det skal være på bekostning af hensynet til dansk sprog og kultur. Radio og tv er ikke en vare, som kan evalueres på samme måde, som man f.eks. evaluerer forskellige mobiltelefoniprodukter.

Antallet af frekvenser, reserveret til radio og tv, er forhandlet internationalt og ligger forholdsvis fast. På nuværende tidspunkt råder Danmark over tre landsdækkende frekvenser til tv samt et sæt, som hovedsagelig anvendes af forsvaret. De danske frekvensressourcer til tv udnyttes ved, at Danmarks Radio og TV2 benytter hver deres landsdækkende sæt af fre-